

EUROWEEK

Szombathely, Maďarsko

22. 9. – 28. 9. 2017

Euroweek 2017

SZOMBATHELY, MAĐARSKO

**Kaniszai Dorottya Gimnázium,
Szombathely**

učitelé:

Jan Zítek

Pavel Kraus

studenti:

**Kateřina Čížková
Jan Kroupa
Karolína Machková
Daniel Štanc**

**Lucie Hronová
Hana Lisnerová
Izabela Straková
Zuzana Zajícová**

Účastnické školy

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium a SOŠ Rokycany, Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Francie	Lycée Jeanne d'Arc, Nancy
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Litva	Rietavo Lauryno Ivinskio gimnazija, Rietava
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Maďarsko	Kanizsai Dorottya Grammar School, Szombathely
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național "Moise Nicoară", Arad
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Co je Euroweek...

Euroweek je mezinárodní setkávání učitelů a studentů zemí Evropské unie.

Počátky Euroweeeku sahají do roku 1992, kdy belgický učitel Jean-Pierre van Wijnsberghe vytvořil základní koncept tohoto projektu a v tomto roce se také v Belgii první ročník Euroweeeku uskutečnil.

Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou.

S postupným rozšiřováním Evropské unie rostl i počet škol, zastoupených v projektu. Jak je pro celý projekt typické, školy se do Euroweeeku připojují na základě osobních vazeb mezi pedagogy jednotlivých zemí. Ilustrativní je v tomto směru i připojení Gymnázia a SOŠ Rokycany. K účasti na celém projektu byla naše škola vyzvána prostřednictvím našich dlouholetých slovenských přátel z Gymnázia Jána Hollého v Trnavě.

Konkrétní program týdenního setkání je vždy plně v kompetenci hostitelské školy. Některé body programu přitom ovšem zůstávají neměnné. Tradičně se tak uskutečňuje mezinárodní bufet, kde na jedné ploše představují jednotlivé delegace typické národní pochutiny. Dalším stabilním bodem programu jsou předem připravená folklórní (hudební, dramatická,...) vystoupení jednotlivých delegací. Pravidelně bývají do programu zařazovány diskuse studentů k daným tématům, návštěvy hlavního města hostitelské země, prohlídky kulturních či přírodních zajímavostí v okolí.

Účast na projektu přináší studentům neocenitelné zkušenosti. Jak v oblasti vzájemného poznávání a respektování kulturních odlišností v rámci jednotlivých evropských zemí, tak v bližším poznání běžného života v hostitelské zemi. Je totiž pravidlem, že žáci jsou po dobu Euroweeeku ubytováni v rodinách žáků hostitelské školy a mohou se tak po skončení oficiálních částí programu lépe seznámit i s dalšími stránkami života v navštívené zemi.

Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách.

A co Euroweek není...

Není to typ projektu, tak jak je dnes známe z celé řady pravidelně vyhlašovaných operačních programů. Ačkoli beze zbytku naplňuje myšlenky, na kterých EU původně vznikla, je paradoxem, že nikdy nebyl ani částečně z prostředků unie financován. Nikdy se totiž nevešel do administrativně vytvořených škatulek programů a výzev a možná je to pro jeho fungování a vyhlídky do budoucna i dobře.

Není tedy projektem z povinnosti, není to projekt uměle vytvořený ve snaze využít bohatých prostředků unijních fondů. Stojí na dobré vůli, ochotě a pracovitosti konkrétních učitelů, kteří rozumějí ideám, na kterých tento projekt vznikl, a kteří dokážou jednou ročně na dobu jednoho týdne přeměnit tyto myšlenky v realitu.

Není to projekt formální, nepotřebuje tedy plnit a dokazovat udržitelnost. Přesto se na letošním setkání v maďarském Szombathely domluvil harmonogram hostitelských zemí na další dva roky dopředu. V roce 2018 to bude belgický Kain a v roce 2019 rakouské město Rankweil.

A nepotřebuje ani monitorovací zprávy. Dostatečnou zpětnou vazbou jsou názory studentů, kteří se Euroweeeku zúčastnili. Posuďte sami.

Pavel Kraus

Euroweek očima studentů

Slavnostní zahájení, průvod, prohlídka města

Euroweek. Týden setkávání národů, poznávání kultur, navazování přátelství. V každém z nás jistě zanechal nemalé množství vzpomínek. Pojdme se ale společně podívat na začátek.

Začalo tak, jak už to obvykle bývá. Zpožděním Českých drah. Přestože tato událost absolutně rozhodila naši plánovanou dopravu, nenechali jsme se připravit o dobrou náladu a cestu jsme si i přes další drobné komplikace náležitě užili. Po příjezdu do Szombathely na nás již čekal netrpělivý zástup našich maďarských hostitelů, kteří si nás rozebrali rychleji než zboží ve čtvrtku v Kauflandu. Sotva jsme se stihli rozloučit.

Druhý den ráno se celá naše delegace setkala v místním biografu. Vše bylo zahájeno úvodními proslovy důležitých lidí z města, následované tradičními maďarskými tanci v kroji. Závěrem proběhlo promítání maďarského filmu Mindenki (Školní sbor). Tento krátkometrážní snímek získal cenu Oscar. Příběh se odehrává ve školním sboru, do kterého nastoupí nová žákyně, která to však nemá vůbec jednoduché. Snímek je velice povedený. Tedy alespoň to ostatní říkali, já jsem ho prospal.

Následoval vlajkový průvod. Jeden s nás měl mít tu čest nést vlajku v národním kroji. Této pocty se ale nikdo nechtěl zhostit, venku byla celkem zima. Nakonec se Kačka nabídla jako dobrovolník. Národ byl zachráněn. S kapelou jsme se vydali skrz neprozkoumané město. Lidé na nás koukali jak na duchy, patrně nejsou zvyklí na takové senzace. Když jsme v průvodu zahlédli naše slovenské bratry a sestry, nemohli jsme je nejít patřičně přivítat. Od té doby nám bylo jasné, kdo bude dělat největší nepořádek. Čechoslováci. Začalo tak patrně největší přátelství našich národů od dob... vlastně asi vůbec.

Další na programu byla oblíbená činnost všech. Oběd. Jelikož jsme ale byli v Maďarsku, museli jsme si nejprve počkat. Čeká se tu skoro vždy a pomalu na vše. Chvilí jsme si krátili takzvanou kopanou. Přestože byl naší delegaci tento sport poněkud cizí, dokázali jsme přilákat velké množství ostatních národů, aby šli hrát s námi. Pravděpodobně se jim jen nelíbilo, jak nám to nejde. Nu což, účel byl splněn a obědu jsme se dočkali. Místní specialitou je patrně schnitzel s rýží. Divná to kuchyně.

Po spočinutí u dokumentárního filmu o městě jsme byli rozřazeni do skupin a následoval kvíz. Jelikož to ale bylo poprvé, co nás namíchali s ostatními národy, nikoho to moc nezajímalo a všichni se bavili mezi sebou. Kvíz se tedy proměnil v procházku po městě s účelem navázat co nejvíce přátelství.

Suma summarum to byl jeden z nejlepších týdnů, který jsem za celou dobu studia na škole zažil. Kdybych měl tu možnost, rozhodně bych neváhal a jel znovu. Poděkování patří i našim pánům učitelům. Byli jste skvělí. Děkuji Vám.

Daniel Štanc

První den

O Euroweeku jsem slyšela plno skvělých věcí od svých starších spolužáků, kteří měli tu možnost se zúčastnit. „Určitě je to naprostá bomba! Nejlepší týden v mém životě, potkal jsem tam skvělé lidi!“ Proto jsem byla vcelku nadšená, když jsem se stala jedním z osmi vybraných studentů, kteří pojedou reprezentovat naši zemi, letos do Maďarska.

Musím uznat, že o Maďarsku jsme toho moc nevěděli, nikdo z nás si moc nedokázal představit,

jakí Maďaři povahově jsou a jak nás budou brát. Když jsme se dozvěděli, že Euroweek se koná ve městečku Szombathely, nikdo jsme ani netušili, kde to vlastně je, a jak se název města správně vyslovuje. Proto jedním ze způsobů, jak jsme si krátili cestu vlakem, bylo pokusit se přijít na to, jaká je správná výslovnost. Nikdo z nás to samozřejmě netrefil.

Po příjezdu do Szombathely si nás naše nové rodinky rozebrali tak rychle, že jsme se skoro ani nestihli rozloučit. Já jsem bydlela s šestnáctiletou Lillou a jejími rodiči. Bohužel, rodiče neuměli moc anglicky, spíše německy a já zase neumím ani slovo německy, takže překladatelem mého pobytu v rodině se na týden stala Lilla. Všichni na mě byli moc milí, hodní a hlavně velmi štedří. Před odjezdem jsem dostala i výslužku domů.

Druhý den jsme měli všichni sraz v místním kině KDG, kde nás přivítali zástupci města. Poté následoval vlajkový průvod městem, při kterém Česko a Slovensko bylo nejvíce slyšet i vidět. Museli jsme přece reprezentovat! Po obědě v místním gymnáziu jsme byli rozděleni do skupinek a měli jsem se vydat na „sight-seeing quiz“. Skupiny byly namíchány a bylo to asi poprvé, co jsme si mohli pořádně popovídat s ostatními národy. Se mnou byl náš český Honza, dva Slováci, Němec, Slovinka a kluk z Dánska, s těmi jsem se seznámila nejvíce.

Maďarští organizátoři pro nás připravili kvíz po městě, abychom měli možnost ho poznat, ale každá skupina si převážně povídala a nikdo moc nedával pozor.

Poté následovala večeře. Tato večeře však nebyla ledajaká, šlo o mezinárodní bufet. Každý národ si měl připravit několik jídel, nápojů či různých specialit, které jsou specifické pro danou zemi. My jsme sebou vzali několik lahví Kofoly, která měla největší úspěch, domácí nádivku, utopence a kyselé okurky, různé české brambůrky a tyčinky, a několik druhů vánočního cukroví. Měli jsme asi půl hodiny na přípravu, a pak už se mohlo jít ochutnávat! Naše skupina se vystřídala, takže půlka nás nejprve počkala u našeho stolu a nabízela naše české dobroty. Jak již jsem řekla, největší úspěch určitě měla Kofola, nebo, jak jsme cizincům vysvětlovali o co jde: „Je to jako Coca – Cola, ale vlastně mnohem lepší.“ Z jídel sklídila největší úspěch asi nádivka a také vánoční perníčky, které nazdobila Hanči babička. Několik učitelek nám řeklo, že by si je nejraději schovali jako suvenýr. Co se týče ostatních stolů, nejvíce mi asi chutnaly belgické waffle, které byly naprosto vynikající, a také chipsy z Finska, o kterých se mi zdá ještě teď. U stolů například z Itálie, Francie či Anglie jsem se moc nepozastavovala, protože jejich kuchyně je mi vcelku známá. Spíše mi zajímalo, co za jídlo můžou přivést z Litvy, Lotyšska, Rumunska nebo i z Finska. Jejich kultura není tolik známá, proto jsem byla zvědavá. Asi nejzvláštnější byli lékořicové bonbóny z Finska a konopné máslo z Litvy. Největší a nejhezčí stůl mělo samozřejmě Maďarsko, na jehož přípravě se podílely maminky z hostitelských rodin. Připravily plno pomazánek, klobás a chipsů. Lehce mne překvapilo, jak moc se naše česká kuchyně podobá té maďarské. Bufet se již pomalu chýlil ke konci a každému na stole zbylo plno jídla, takže každý pak chodil a nabízel ostatním, aby se zbavili všeho jídla. Co zbylo nám jsme sbalili zpět do misek a vzali domů maďarským hostitelům, kteří to převážně ocenili.

Euroweek byl naprosto úžasný zážitek, na který budu vzpomínat ještě velmi dlouho. Nejen, že bylo skvělé poznat Maďarsko, ale já osobně jsem se seznámila s plno báječnými lidmi. Plán na prázdniny už mám proto jasný, a to že je navštívím v jejich rodné zemi.

Karolína Machková

Taneční vystoupení

Je neděle ráno a já přicházím do vestibulu kina, centra kulturního dění Euroweeeku. Hledám zbytek naší delegace. Člověk by řekl, že to bude jednoduché, kroje a červené stuhy na copech.

Jenže je tam narváno.

Proplétám se mezi Řeky v antických řízách, hlučnými Bulharkami v červených šatech a žlutých punčochách a konečně vidím Honzu s Luckou, jak v rohu místnosti pilují polku. Spolu s ostatními se přidáváme a já tajně doufám, že ostatní mají dost starostí sami se sebou a nedívají se. Ještě fotku, chlapci a děvčata jako květ, a hrneme se do sálu.

Vystupovat budeme podle abecedy. Jsme tedy hned na začátku, C ne? Ne!

The Czech Republic, T, budeme skoro poslední. Snad do té doby tu polku nezapomenu. Teď už se ale sál pomalu utišil a na jevišti se objevilo Rakousko.

Nebudu nudit dlouhým výčtem jednotlivých vystoupení, takže jen ve stručnosti. Viděli jsme pestrou paletu všech možných i nemožných folklórních tanců. Mě z nich nejvíc zaujalo Bulharsko, velmi dlouhým, ale výborně secvičeným a rychlým vystoupením. Jak to ty holky dělají, že kmitají nohama tak rychle? Dále jsme mohli obdivovat pěvecké vystoupení Belgie, stavbu lidské pyramidy ze Španělska a v neposlední řadě několik dramatických vystoupení. Finská delegace zahrála nějakou legendu. Musím se přiznat, že si již nepamatuji, o čem přesně byla, ale vím, že někdo někoho zabil sekerou a Mette hrála koně. V tu chvíli se již nezadržitelně blížilo naše vystoupení a já uvažovala, proč musím tančit a nemohu také hrát koně. Francouzi si dělali legraci ze stereotypů o Francii. Bratři Slováci si dělali legraci ze stereotypů o všech ostatních. Bylo to skvělé a zatleskali jsme jim vestoje. Německé vystoupení o jednotné Evropě mi zpočátku přišlo příliš mravoučné. Musíme držet spolu, abychom čelili zlu. Proto jsme sem přijeli, no ne? Abychom drželi spolu. Když se však na jejich výzvu všechny delegace zvedly a společně tančily na pódiu, byl to zážitek, na který jen tak nezapomenu.

Naše vlastní vystoupení jsem si také užila. Samotný tanec mě bavil a všechny ty lidi jsem nakonec ani nevnímala. Slováci nám tleskali jako diví, takže to určitě bylo naprosto parádní. To, že by nám Slováci pravděpodobně tleskali jako diví za každé situace, vynechme.

Co ještě říci? Vystoupení byla skvělá. Je možné, že nic takové již nikdy nezažiji, proto jsem opravdu ráda, že jsem tam mohla být.

Kateřina Čížková

Život v rodinách

Celý Euroweek je o poznávání lidí z cizích zemí, avšak národnost, kterou jsme měli tu čest poznat opravdu nejlépe, jsou bezpochyby Maďaři. Každý jsme sice žili v jiné rodině, na jiném konci města, někteří dokonce i úplně mimo něj, ovšem všeobecně se dají Maďaři označit za velice přátelský národ, který se vám snaží pomoci naprosto se vším. Přestože jazyková bariéra je hlavně u starší generace značná, nebrání jim to s vámi konverzovat pomocí končetin, se slovníkem v ruce či vás učít svému vlastnímu jazyku. Mohou tedy nastat situace, kdy si nedopatřením přidáte gulášek nebo se zničehonic objevíte u babičky na vesnici a slavíte její narozeniny, protože váš vrstevník zrovna nebyl nablízku, aby danou zprávu přeložil a v tomto případě ani znaková řeč nepomohla.

Život v rodinách je velmi zvláštní, nasnídáte se, vyrazíte na cestu a vracíte se až večer, kdy jste množstvím zážitků znaveni. Ale jelikož jste slušně vychovaní jedinci z Čech, oddálíte ještě spánek a trávíte večery, jak jen se dá. Učíte se maďarským karetním hrám, vy je naopak učíte prší, ve kterém jsou mnohem úspěšnější než vy, zpěvem národních písní či dokonce může dojít i na hymny.

Vrcholem společného soužití bylo společné odpoledne, která opět každá rodina pojala podle svého uvážení. Já například se jela podívat na Balaton a nedaleký zámek. Celkově je bydlení v rodinách obohacením celého pobytu, díky tomu poznáte více zdejší národu a pochopíte, že Alice Cooper poslouchá snad každý národ.

Lucie Hronová

Dopoledne v Szombathely

Přibližně v polovině pobytu v malebném maďarském městě Szombathely se konalo sportovní a pěvecké dopoledne. Sportu se věnovala většina lidí, ale mě a Hanku Lisnerovou čekal sbor.

Po shromáždění všech zpěváků jsme se přesunuli do umělecké školy, kde na nás již čekala paní sbormistryně s překladatelkou, protože maďarštinu bychom opravdu nezvládli. Naším hlavním úkolem byla hymna Euroweeku "Because In Euroweek", kterou jsme měli zazpívat během našeho výletu po maďarském okolí. Připravovali jsme se na sborový doprovod studentů při vážení trikolor všech národů. Lehce jsem se bála, jak se vše naučíme za jedno dopoledne, ale podle mého názoru jsme to celkem obstojně zvládli.

Při zahájení proběhlo řádné rozezpívání a podle našeho očekávání došlo i na písničku v maďarštině. Musím přiznat, že i přes mou snahu o rozluštění všech slov si nejsem jistá, zda se mi to povedlo. Z každé země se na sbor dostavili dva lidé a států bylo dvacet, takže nás tam byl slušný počet, ale na druhé straně tolik hlasů mělo také svůj efekt.

I přes občasné problémy s dorozuměním se s maďarskou sbormistryní bych tento mezinárodní sbor zhodnotila pozitivně.

Zuzana Zajícová

Výlet do Budapešti

Evropa se sešla! Doslova. Dne 26. září 2017 se 20 států Evropské unie vypravilo z města Szombathely do srdce Maďarska – Budapešti.

Studenti byli rozděleni do několika autobusů. My jsme sdíleli společně s Bulhary, Belgičany a Rakušany ten nejlepší dopravní prostředek – starodávný autobus bez klimatizace.

Vyrážíme v časných ranních hodinách. I přesto, že většina výletníků spíše pospává, je v autobuse rušno. To kvůli mé spolusedící Kalině z Bulharska, která, jak se zdá, má averzi vůči tichu. Takto trpíme až do první ranní kávy a o hodinu později se ocitáme v hlavním městě.

Schody. To je to první, co nás praštilo do tváří. S typicky českými komentáři jsme se jali stoupat k chrámu sv. Matyáše, jenž bdí nad městem. Strohý gotický sloh s překvapivě barevnou střechou dodává kostelu zvláštní auru, která skvěle symbolizuje celé město. Kontrast mezi rozličnými kulturami, jež Budapešť ovlivnily, přímo dýchá z této majestátní

budovy. Před chrámem se hrdě na koni tyčí král Matyáš Korvín, pozorující fotografující se skupinky.

Mezi křivolakými uličkami okolo náměstí už začínají proudit davy turistů, proto pokračujeme dále k hlavní dominantě Budapešti – k Budínskému hradu. Zde se setkáváme s ostatními studenty a hovoříme o zážitcích z cesty. Ovšem, všechny autobusy kromě našeho klimatizaci mají, jak se s posměšky dozvídáme. Nevadí, je teprve 12 hodin a před sídlem maďarského premiéra pochodují muži v tmavě zelených uniformách. To probíhá výměna stráží. Vojenská vážnost celé akce opět zvláště kontrastuje se smějícími se lidmi.

Společně s vojáky, i my pochodujeme dále. Tentokrát sestupujeme k tepně města, Dunaji, dále k budově parlamentu a nakonec se objevujeme před bazilikou sv. Štěpána, kde máme rozchod. Konečně!

Páni učitelé nás opouštějí, pravděpodobně si jdou odpočinout do nějaké kavárny... Já, Lucka, Honza, Kája a Zuzka máme jiné plány. Míříme na věž baziliky, z níž máme celé město jako na dlani. Ruské kolo, věže katedrál, šedé pochmurné uličky, to všechno je vidět z tohoto místa. Dokonce pozorujeme část Slovenska! Po vzniku asi stovek fotografií můžeme odejít. Jdeme se také občerstvit do Starbucksu, jelikož se potřebujeme zbavit maďarských forintů, a o hodinu později odjíždíme na náměstí Hrdinů, abychom vytvořili společné foto.

Při pózování se dozvídáme, že čekáme na ještě jeden autobus. Nezahálíme však a fotíme se se vším, co se hýbe. Je jedno, zda jde o asijské turisty nebo rodinku na dovolené, česká skupina je všude!

Už zbývá jen poslední věc – úmorná cesta zpátky. Zpěv a asi 40 °C nás však po dobu jízdy obšťastňují a my se dostáváme do postelí kolem jedenácté hodiny večer.

I přes několik nesnází to byl skvělý zážitek. Budapešť je město plné kontrastu, bohaté historie, ale i moderního světa. Je to místo vážnosti i veselí, strohosti i přebujelosti. V tento den to bylo ale město národů.

Izabela Straková

Výlety po okolí

Druhý výlet – druhé brzké vstávání. Nedostatek spánku z celého týdne se na všech dost projevuje, každý na srazu v 6:45 spíše pospává ve stoje, než aby se aktivně socializoval. Nálada je ovšem dobrá – tentokrát náš autobus vypadá, že se cestou nerozsype a že cesta v něm bude i příjemná. Vyrážíme! Sestava je stejná jako včera – Rakousko, Belgie, Bulharsko, my a nutný maďarský doprovod.

Každý dohání spánkový deficit. Každý až na nezlomné Bulharky, které se se mnou a s Danem musí nutně seznámit, aby nám ukázaly, jak skvělá je aktuální hudební scéna v jejich zemi.

Naši i všech ostatních první zastávkou je Pan-European Picnic Memorial Park aneb místo na rakousko-maďarské hranici, kde v roce 1989 proběhla pokojná demonstrace převážně občanů NDR. Ta vyústila v první překročení Železné opony, „kdy nikdo po nikom nestřílel“. Procházíme se po parku, čteme naučné cedule a debatujeme. Sbor složený z účastníků nám zpívá hymnu Euroweece – Because in Euroweece. Následně jeden zástupce z každé delegace navazuje trikoloru v barvách své země na památník, což zaznamenává i regionální televize. PS: Slováci se symbolicky navázali k nám.

Dělíme se na skupiny – náš autobus jede na zámek Fertöd, takzvané „maďarské Versailles“. Pokračující rekonstrukce nám

nebrání v absolvování prohlídky tímto monumentálním barokním dílem, kterým se uherský šlechtic snažil trumfnout habsburského císaře. Ze 126 pokojů navštívujeme jen pár, park o rozloze 250 hektarů ve francouzském stylu zahlédneme jen z oken, ale i přesto jsme tímto místem okouzleni.

Následuje společný oběd, dnes ale nedostáváme řízek s rýží ke zklamání všech, ale pochutnáváme si na cordon blue se salátem. Zpíváme k narozeninám třem studentům, a to už se zase hrneme do autobusů, abychom stihli i zbytek programu.

Zastavujeme ve Fertőrákosu, vesničce na břehu Nezáderského jezera, po kterém nás čeká krátká „hodinová plavba“. Plujeme až k vodní hranici s Rakouskem, popijíme kávu a děláme spoustu hloupých a naprosto nezbytných fotografií, například na přídi alá Titanic nebo s panem Krausem s čepicí na námořníka.

Cesta zpět do Szombathely rychle utíká a všichni už ožili. A my se učíme bulharsky, Bulharky se učí česky a všichni jsou spokojeni. Nejdůležitější pro ně ale je naučit se aspoň jednu „pick-up linu“, kterou by mohli na nějakého fešného Čecha použít. Dali jsme s Danem hlavy dohromady a

přicházíme s větou, o které jsme přesvědčeni, že by každého z našich krajin zahřála u srdce. „Nazdar kluci, nesu pivo.“

Ve Szombathely máme všichni hodinu na vydechnutí a dostavení se do baru, kde se koná Closing Ceremony. Každý se baví, případně i loučí s lidmi, které pravděpodobně už nikdy neuvidí. Možná o to víc je každý naštván, když organizátoři z maďarského učitelského sboru party předčasně ruší. Někteří z maďarských studentů se totiž v parku před barem dokázali ovínit do takové míry, až to není hezké, ba už ani zdravé.

A ponaučení? Když to neumíte, nepijte. Nekažte to ostatním.

Jan Kroupa

